

Václav Havel

"Encara que alguns el defineixin com un príncep filòsof, Havel ha dit que tenir intel·lectuals al poder no garanteix bon govern. Sent un horror gairebé anglès contra les ideologies."

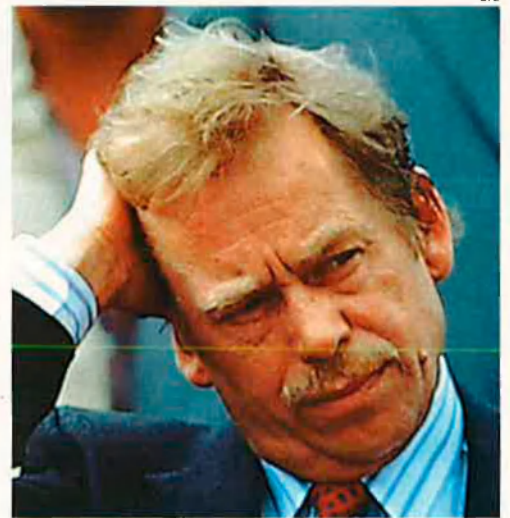

ARXIU

Tony Bennett.

Dilluns, 8. Tony Bennett s'acosta als setanta anys i serà un dels grans *crooners* per molt de temps perquè té l'instint del jazz i a la vegada la facilitat de "dir" les cançons, clàssics de tota la vida com "A Foggy Day", "Strangers in Paradise", "I Left My Heart in San Francisco". Suposo que són cançons que el públic d'aquesta nit, al Teatre Principal de València, podrà aplaudir amb afecte entusiasta. A l'hora d'escoltar Tony Bennett, els addictes més esnobs dubten entre un Scotch o un Bourbon, però jo crec que tant hi fa, quan la veu de Bennett s'arrapa a una melodia i la capgira fins al punt límit, per retornar-hi i reproduir-la nova, com un plasma vital que ens fa més feliços. Si Bennett ha pogut tenir de cop i volta un èxit comercial i el premi Grammy, deu ser perquè el públic jove —tirà de les expansions discogràfiques— l'ha tot just descobert i això no és una notícia dolenta per als qui abans vèiem com les noves generacions somreien amb una certa compassió quan a casa nostra trobaven un disc de Dean Martin, Tony Bennett o qualsevol deixalla de Cole Porter. A la fi hauran comprès que Las Vegas no sols era un lloc per a jugar amb màquines escurabutxaques.

Dimarts, 9. Tot just jubilat, el nostre veí de cop i volta s'ha tornat jove, sense la fase de desassossec característica. Torna de pescar, colrat pel sol, eufòric. Són les virtuts filosòfiques de la pesca amb canya. Em penso que va a l'escullera del port de Barcelona, gairebé cada dia. Sigui com sigui, vermellós de sol i amb aspecte pletòric, sembla un Tom

EIF

Václav Havel.

Jones que en el passat hagués dedicat la vida a tramitar hipoteques. Curiosament, la seva esposa també té un nou somriure, va una mica més escotada i ha agafat un aire de Shelley Winters menjahomes.

Dimecres, 10. No sé si la sèrie *Secrets de família* té més clients o menys que *Poble Nou*, però també ha aconseguit un efecte de realitat virtual: em diuen uns amics de Girona que la gent telefona a l'hospital Trueta de Girona demanant pel doctor López Aguado, personatge de *Secrets de família*. En la ficció televisiva, el doctor és ginecòleg i les senyores reals que truquen demanen hora al ginecòleg de ficció. Ara només falta que neixi algun nen de ficció, però a la casa d'una senyora prenyada de veritat.

Dijous, 11. Ha arribat de Praga el president Havel, amb un toc de gran metamorfosi centreuropea, després de les metamorfosis terribles del passat. Encara sembla un optimista polític, més enllà del desencís txec i de l'Eslovàquia de Meciar. Europeista i atlantista, burgès i catòlic, a la Generalitat avui ha fet un brindis per l'entesa de la cultura, envoltat pels murals de Torres-Garcia. Havel va descriure com ningú el "sistema posttotalitari" i la por com a element fonamental del sistema comunista. Encara que alguns el defineixin com un príncep filòsof, Havel ha dit que tenir intel·lectuals al poder no garanteix bon govern. Sent un horror gairebé anglès contra les ideologies. Avui a migdia, el general Jaruzelski també escoltava el brindis de

ama com un dimoni

EFE

Richard von Weizsacker.

Havel, amb les ulleres fosques de sempre, el clatell militar, la calba perpètuament descambuixada. Fumant com un dimoni, Havel contrasta de forma magnífica amb el posat de l'ex-president de la República Federal d'Alemanya, Richard von Weizsacker, amb els cabells blancs dels estadistes de sempre. President d'un país de deu milions d'habitants, Havel —tot sigui dit— segurament que té temps de dedicar-se tant a l'ètica perquè qui ha governat a la República Txeca és el primer ministre Klaus, un polític efectiu i pragmàtic. Convé que la Unió Europea integri aviat la República Txeca i potser també convé que Alemanya ens lideri una mica més a tots. Per això no va ser gens banal la idea de donar el premi Catalunya d'enguany al txec Václav Havel i a l'alemany Richard von Weizsacker.

Divendres, 12. El cas de Manolo Hugué és ben peculiar perquè sovint —via Josep Pla— sabem més coses de la seva vida que no de la seva obra. Després de vuit anys d'anar buscant peces per aquí i per allà, Artur Ramon fa ara a la seva sala d'art un homenatge als cinquanta anys de la mort de l'escultor i és una de les exposicions més fines i poderoses que puguem veure avui. Tot el vigor carnal i la intel·ligència instintiva de Manolo tenen un batec de veneració jubilosa. El cas ens porta al tòpic de cafè: la hipòtesi del que n'hauria fet amb el prestigi de Manolo Hugué una cultura més feta, adulta i competitiva. Cap altra carnalitat tan densa i tan clàssica no genera presentacions tan senzilles com el relleu *Do-*

ARXIU

Manolo Hugué.

na sentada, la terracuita *Dona pentinant-se*, la rara subtileza de relleu *Dona amb mirall*, de qualitat romana.

També són un do de gràcia peces delicioses com els olis *Bugaderes al riu Ter* o *Tertúlia de can Broquetes*, la prodigiosa profunditat del fang cru *Retrat de Churchill*, el retrat de Rosita. L'exposició té una meticulositat bigarrada, com la sala privada d'un col·leccionista que ha decidit de compartir els seus tresors, però només amb qui sàpiga entendre-ho. Tot Manolo té una tensió sagrada, "pel caire del marge assolellat". **Valentí Puig**